

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Her vil ties, her vil bies

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Her vil ties, her vil bies", i Brorson, Hans Adolph: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956*, 1951-56, s. 86.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson03grval-shoot-workid70651/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

Det er hjemme Iet, Iet at glemme,
Strax kun Foden er sat paa Land.
Siig til &c. &c.

3.

See! hvor fryder det Vand, som flyder
Strømmevis ud af Klippens Slag.
Hast, du Svage, dit, dit at tage,
Hvad kan mørkne saa klar en Dag?
See! hvor &c. &c.

Nr. 327. - XXXIV.

1.

Her vil ties, her vil bies
Her vil bies, o svage Sind!
Vist skal du hente, kun ved at vente
Kun ved at vente, vor Sommer ind.
Her vil ties &c. &c.

bort fra det billede, som digtet ellers bygger på. Ganske vist møder vi i 2, 4 udtrykket at sætte jorden på land. Men hvis dette ikke betyder at komme over Jordfladen, hvad der jo var tale om i det foregående digt, kan det forstås som et brorsonsk ydindgåbillede, der uhyrligt har indstillet sig, idet han skulle tale om at nå himlen, se nr. 182, 6, 5-6, hvor billedet er Brorsons, samt nr. 157, 5, 6; 331, 2, 5; 332, 1, 1-4. — 2, 3: jfr. nr. 336, 1, 7-8. — 3, 2: *Klippens Slag* slaget på klippen.

Nr. 327. — XXXIV. Original. Man ser sikkert med A. D. Jørgensen (II. A. Brorson, 1887, s. 58-59) opfattet digtet som en dialog. Det må med andre ord regnes med til den gruppe inden for *Svane-Sang*, hvor der foretager en vækseltale uden replikningsvisel: nr. 290; 307; 308; 314, ... en fortæске, som forklaries ved, at Brorson ikke selv er udgiveren, ja ikke engang havde truffet egentlig bestemmelser om digtene sine udgivelse (se *Forord*, s. 29). Det, der taler for denne opfattelse, er først, at der vækkes med *du* (v. 1, v. 3, v. 5-6) og *jeg* (s: *mig*, v. 4). Dermed bliver den, der tiltaltes med *du*, kaldt *Due* (3, 1; 5, 1; 6, 1), et udtryk, som hos Brorson ud fra *Høje*, 2, 14; 5, 2 atter og atter betegner bruden (sjetlen), se nr. 85, 9, 2; 235, 15, 2; 211, 6, 5; 374, 3, 3; 353, 5, 8, og når der i 6, 1 står *mid Due*, mid den, der siger det, være brudgommen (Jesus). I v. 4 derimod, hvor der siges *jeg*, kan Jesus ikke være den talende, da ordene: *Lad det nu fryste, lad mig nu gyse*, ikke ville passe i hans mund; her må det da være bruden, der svarer ham. Det samme må gælde v. 2, der hverken har *jeg* eller *due*, men som efter sit indhold — nemmest en indvending — passer som svar til v. 1 og igen får sit svar i v. 3. Digtet er ikke beslaglagt med nr. 332: *Samtales mellem Brudgommen og Bruden*, og havde Brorson fået lagt sidste hånd på *Her vil ties*, ville han formentlig have kunne bruge samme overskrift og replikkberegnelser som der. Indholdet bliver da følgende: I v. 1 formanter brudgommen sjælen til at være still og holde ud, hvad der er den eneste vej til at nå igennem til sommeren. V. 2: Bruden svarer med at vandre sig under den strenge vinters sandrigtighed. V. 3: Som opmuntrende svar

2.

Trange Tider langsom skrider
Langsom skrider. Det har den Art.
Dagene længes, Vinteren strænges
Vinteren strænges. Og det er svart.
Trange Tider &c. &c.

58

3.

Turtel-Due, kom at skue
Kom at skue! Bag Gierdet hist,
Der skal du finde Forsommers Minde
Forsommers Minde, alt grøn paa Qvist.
Turtel-Due &c. &c.

herpå viser brudgommen hende, at der allerede er grønne skud, som varsler varens komme. V. 4: Ved at se dette udbyder bruden i et henrykkelesestørrelse over, at kuldens smart vil være forbi. Men i v. 5 bringer brudgommen hende en dybere indsigts, nemlig at selve vinterens rase med stefaldet tjuer ill at svække kuldens og skerens blomsterne, og — v. 6 — efter denne trøst opfordrer han hende til at vase sig med håbets oliblaad, idet forlæsningen nu er ganske nær. Det her angivne replikeskifte, som nfigger lidt fra A. D. Jørgensens, findes hos P. N. Petersen (Dsk. Kirkeord., 1900, sp. 449 ffg.), Hans Brix (Pagre ord. 1908, s. 39 ffg.), L. J. Koch (Salmedigteren Brorson, 1931, s. 217 ffg., 2 1932, s. 225 ffg.; Brorson-Studier, 1936, s. 93 ffg.) og Arthur Arnholtz (Dsk. Kirkesangs Aarskrift, 1943, s. 62). Andre opfatter, hvorpå man søger at knosme aden om dialogfortælelsen, findes hos Vilh. Andersen (Aaret og Dagen, 1902, s. 229 ffg.; Ill. dsk. Litteraturlist, II, 1934, s. 242 ffg.), Chr. Ludwigs (Salme op Sang 3 1923, s. 44 ffg.) og K. Hc Andersen (Dsk. Studier, 1931, s. 154 ffg.). Her vil tics har form som et rent naturdigt. Det er trods udgangspunktet i Hejsangen fuldstændig dans i billedeverden og stemning på nærlidendet i sidste vers. Men det er jo en allegori — Mot aden tydning, — fuld af higen bort fra jordlivets vinter mod evighedens sommer. — V. 1: *før* og *ble* morder vi også i Brorsons tidligeere d'gning, nr. 212, 6, 1. 4; 241, 8, 5-6 (oversatte salmer); men det pågældende udtryk er Brorsons. Tanken har sikkert bisholks udsspring, se S. 37, 7: »Ti for Horren og forvent ham«. Klages, 3, 25, 28: »Hveren er god mod dem, som ble efter ham . . . ; [den prævede] kan sidde alene og tie, når man lægger noget på ham«. — 1, 3-4: *hende ind* vel = indhente, n. — 1, 4: vor Sommer fortroligt; den sommer, vi skal dele med hinanden som brudgom og brud, jfr. nr. 288 1, 4: vor Forening. — 2, 1-2: Samme smerte, som vi gang på gang møder hos bruden i *Svane-Sang*, nr. 332, 2, 1; 333, 1, 1; 334, 2, 10-11; 345, 5, 4-8; 348, 1, 1-4. — 2, 2: *det har den Art* sådan er det en engang; *Art* natur. — 2, 3-4 skildrer stemningerne i begyndelsen af februar; digtet er vel blevet til på den tid, jfr. Bliekers kyndelmissidigt Ouverture i *Trækfuglene*, sætigt v. 1 og 6. — 2, 4: *svart* tungt, svart. — V. 3: Bruden skal dog ikke næjes med at mente (v. 1); hun skal se. Vi er her sikkert ved den klim, hvoraf hele digtet er vokset frem. Digteren har selv en vinterdag stået på sydsiden af et dige og opdigtet grønne skud under sneen. — 3,1: Turtel-Due, jfr. Hejsa, 2, 12; Brorson gør ikke forskel på turteldue og due, se under nr. 85, 9, 2; 365, 1, 2. — 3, 3: *Forsommers Minde* noget, som minder — varsler — om foråret. *Minde*, som jo ellers er det, der fortæller om den svulstige tid, var i nr. 312, 1, 3 bragt med tanken på noget nutidigt og står her med tanken på noget fremtidigt, jfr. Erindring i nr. 328, 2, 3.